

متن پرسش

سلام علیکم خدمت استاد محترم! خسته نباشید بنده در مواجهه با احادیث قیامت با دو دسته روایات مواجه می شوم. دسته ای از روایات آنچنان آدم را امیدوار می کنند که آدم با خود می گوید من اگر ۱۰۰ بار گناهی که تا کنون انجام داده ام از این به بعد انجام دهم همین که محبت اهل بیت(ع) را دارم و در مراسم شرکت می کنم همه بخشیده خواهند شد. برخی نیز آنچنان آدم را می ترسانند که آدم می گوید اگر این است بعید است بجز اهل بیت (ع) کس دیگری بهشتی شود. حال بالاخره کدام است؟! آیا ما امیدوار باشیم یا بترسیم؟! واقعا در آن دنیا چگونه رفتار خواهد کرد!؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: وقتی در عالم دینی قرار گیرید و جهت گیری شما قرب الهی باشد مخاطب روایاتی هستید که رجاء شما را تقویت می کند و اگر در عالم دینی نباشید و در عین انجام عبادات روحتان در فضای دیگری است مخاطب روایات خوفی هستید تا به خود آید و فکری اساسی برای خود بکنید. روایت می فرماید: « حُبِّ عَلِيٍّ حَسَنَةٌ لَا يَضُرُّ مَعَهَا سَيِّئَةٌ وَ بُغْضُ عَلِيٍّ سَيِّئَةٌ لَا يَنْفَعُ مَعَهَا حَسَنَةٌ » «دوستی علی حسنه ای است که با داشتن آن، سیئه زبانی نمی رساند و دشمنی علی سیئه ای است که با وجود آن حسنه سودی ندارد.» موفق باشید